

SLOP

GOELE DENIL

Denderende moeder, doodse dochter

Lotte Ogiers

Gezien op 21 september 2022
De Studio, Antwerpen, in het kader
van Love at First Sight 2022

Typisch Belgisch weer op een vrijdagavond: regen valt met bakken uit de lucht. Het dak van De Studio rammelt. De herfst doet haar intrede en bouwt mee aan de sfeer van 'SLOP', het eerste theaterstuk van Goele Denil na haar afstuderen aan het conservatorium van Antwerpen. Ze voert een dieptriest en herkenbaar Vlaams personage op in haar monoloog. Over een grijze muis die niet gezien wordt, een 'paard' dat masturbeert, en een moeder die haar tanden één voor één verliest.

21 SEPTEMBER 2022

Net zoals in haar afstudeerproject 'Schimm 16:9' kiest Goele Denil voor de totale transformatie. Nu geen aan lagerwal geraakte mannen, maar een seutige *Sara*-vrouw met dito plooirok en nerdbril. Voor wie het dialect uit de Denderstreek niet spreekt, zijn de eerste woorden bijna onverstaanbaar, maar wel herkenbaar: hier wordt een Vlaams verhaal verteld.

De lichaamshouding van Denil verradt het ongemak van haar personage dat geen plek vindt in de wereld. Haar voeten naar elkaar wijzend in een X, de armen lichaamsvreemd, haar rug krom gebogen. Hier wordt iemand klein gehouden.

Alsof die *tristesse* nog niet genoeg is, benadrukt de scenografie van Stef Depover die ook nog eens. De donkere scène is spaarzaam *groenig* verlicht. Op vier plekken druppelt er water naar beneden. En omdat water gewoon een weg zoekt, deinen de plassen steeds verder uit tijdens de voorstelling. In het zand op het podium worden cirkelvormige afdrukken zichtbaar. Het zijn kleine eilanden waartoe einzelgängers verbannen zijn, vicieuze cirkels waarin intergenerationele conflicten vrij spel krijgen, een moederborst die niet voedend maar vretend is.

Het is die moederfiguur waarmee Ruth, of Rudy, een levenslang gevecht voert. Een moeder die 'horizontaal leeft' en 'haar tanden verliest door de zuurte van

haar voortdurende gekots'. Maar wel één met een enorme uitstraling, vooral wanneer ze rechtstaat en 'een goede 32 kg woog'. In haar Dender-dialect roept de moeder haar echtgenoot en dochter aan. Goele Denil praat gelukkig verstaanbaar AN wanneer ze als Ruth aan het woord is.

Er heerst (te) veel miserie in dit Vlaamse gezin.

Er heerst (te) veel miserie in dit Vlaamse gezin. Vader gestorven, broertje Rudy uit het appartement gevallen, een moeder aan de drank. Dochter Ruth is niet in staat om met haar onbeduidende aanwezigheid het afwezige zoontje te vervangen. Goele Denil vertelt die gruwelijke dingen heel gewoon, dagelijkse kost, waardoor dit tragische leven nog meer pijn doet. De vraag rijst waarom ze dit (zo) wil vertellen.

Zo praat Ruth over de enige foto met haar vader. Die maakte ze met haar moeder midden in de nacht. Niet van een vader die slaapt, maar van een vader in zijn doodskist. Denil beschrijft hoe ze het graf openen, hoe Ruth even twijfelt, hoe de moeder aandringt. En hoe het filmrolletje onontwikkeld op de schouw blijft staan.

Even is er hoop. Kleine Ruth moet een cover van Celine Dion brengen op het schoolfeest. Na een -wederom pijnlijk herkenbare- *juffenpreek* is het haar moment om te *shinen*. Ruth moet volgens de juf 'helemaal alleen aan zichzelf denken'. Flikkerende zilveren lichten zijn de voorbode van een nakende uitbarsting. De wereldster en Ruth weerklinken samen. Al snel enkel gehuil en de zangeres op tape. De plasjes water nog even belicht, als eenzame discoballen die herinneren aan een feest dat al lang afgelopen is. Ruth? Die masturbeert. Aan zichzelf denken en 'stoom afblazen.'

Hoewel Goele Denil vol overgave en met verve speelt, wordt de opeenstapeling van al die pijnlijke momenten te veel. Het surreële biedt geen uitweg. Het biedt geen ontsnappingsroute voor het middelmatige leven en de moeder. Alles stevent af op nog meer van dat, waardoor het einde van de voorstelling spijtig genoeg ook geen andere wending meer neemt. De grijze muis, moegestreden en klein, kronkelend op de grond terwijl een tierende, tandeloze moeder haar nog steviger die zompige grond in duwt.

En ook op straat worden de plassen groter, deinen ze uit, maar raken de eilandjes elkaar wel voorzichtig aan.

'Schimm 16:9' is nog steeds online te bekijken via <https://www.youtube.com/watch?v=JtkFfG0vakM>